

**OUDE
ZIJDS
100**

Pelgrims

**Kajuit
Nieuws**

*Najaar
2019*

Spreekbuis van Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100
jaargang 60 - nummer 3

Colofon

KajuitNieuws - jaargang 60, nummer 3, Najaar 2019

Mensen uit alle hoeken van de samenleving vormen samen de Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100. In de binnenstad van Amsterdam en daarbuiten willen wij in leven en werken het evangelie van Jezus Christus present stellen. Oudezijds 100 biedt concreet hulp door inloop, maatschappelijke opvang, begeleid wonen, medisch maatschappelijk werk en medische zorg voor onverzekerden. De woongemeenschap functioneert hierin als groot gezin en oefenschool, die de hulpverlening ondersteunt. Van meet af aan is de gemeenschap een plek waar christenen met verschillende achtergronden hun dagelijks leven delen. Als werkplaats voor oecumene zoeken we wat ons samenbindt. De communiteit Spe Gaudentes vormt de kern van het grotere geheel van Oudezijds 100 en draagt verantwoordelijkheid voor het reilen en zeilen van de gemeenschap.

Abonnement & informatie

Een abonnement op KajuitNieuws kan ieder moment ingaan. Neem contact met ons op en u krijgt KajuitNieuws thuisgestuurd. De richtprijs is € 10,-.

Wilt u meer weten over onze gemeenschap? Neem een kijkje op onze website www.oudezijds100.nl of neem contact met ons op (zie achterzijde). We sturen u graag informatie toe.

Acceptgiro

U kunt ons helpen door voor ons te bidden, ons werk financieel te ondersteunen of als vrijwilliger met ons mee te werken in Amsterdam of Maria ter Claesze (Friesland). Met de bijgevoegde acceptgiro kunt u

- giften overmaken voor het KajuitNieuws-abonnement
- giften overmaken ten bate van ons werk

Productie

Dit nummer van het Kajuit Nieuws werd opgemaakt en gedrukt bij Print2Pack te Vorden. Redactie en logistiek: z'r Lyke Florentinus-Boiten sg, br Rik Florentinus sg, Erik Hendrix, Merel Knipping, Petra Rozendaal.

Inhoudsopgave

Vriendenbrief	3
Welkom	6
Thema Pelgrims	7
Column Kruispost	10
Kroniek	13

Vriendenbrief

Pelgrims

Amsterdam, zomer 2019

Aan allen verbonden met
Gemeenschap Oudezijds 100,

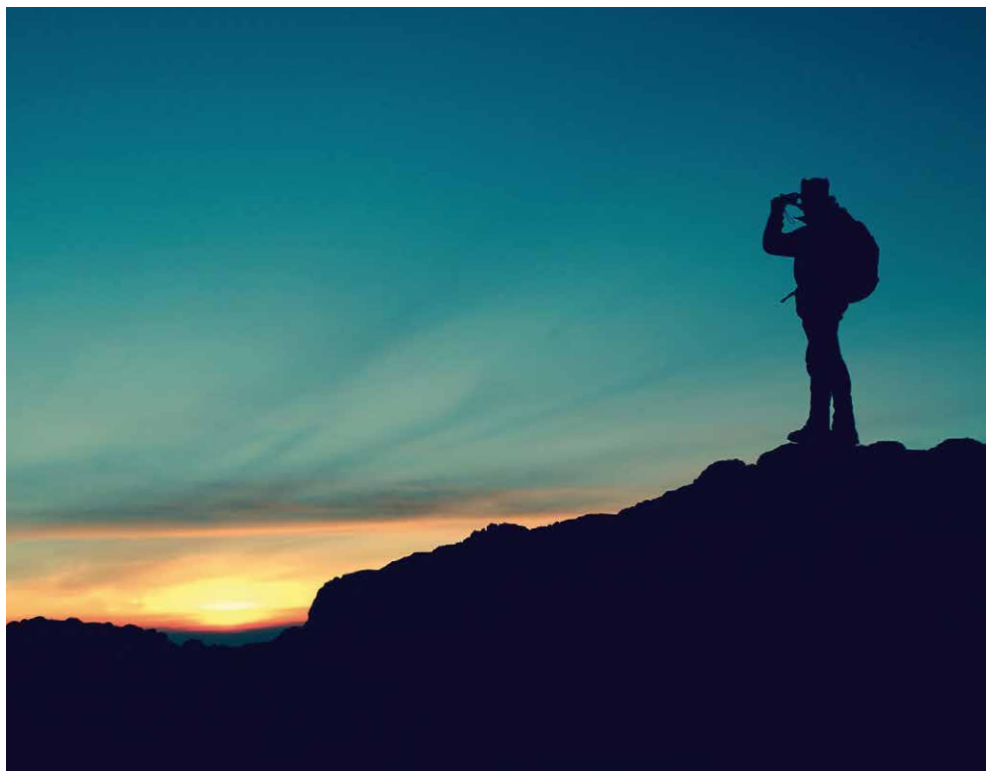
De najaars editie van het Kajuitnieuws staat
in het teken van Pelgrimage.

Velen zijn er in de zomer op uitgetrokken met
tent of caravan.

Onlangs vertelde iemand mij dat hij vakan-

tiereizen organiseert, waarop een ander het
commentaar gaf: “jij organiseert dus eigenlijk
pelgrimages....”.

Het woord pelgrim komt van het Latijnse
“per ager” (= door het veld) en “peregrinus” (=
vreemdeling): de pelgrim laat het vertrouwde
achter zich en trekt als vreemdeling het
onbekende tegemoet. In die zin had de
commentator dus gelijk: iedere reis veronder-
stelt het bekende loslaten, nieuwsgierig
zoeken naar “anders”.

Maar waar komt die reislustigheid van tegenwoordig eigenlijk vandaan? Is het alleen een vlucht uit de dagelijkse beslomming of zegt het iets over een diepere, innerlijke behoefte: een honger die gestild wil worden?

In het westen neigen wij geloof en dagelijks leven te scheiden, zou een pelgrimage juist ons westerlingen helpen ons zijn en ons mystieke ervaren weer bijeen te brengen. Is het zoeken naar dit samenvallen van het menselijke en het goddelijke een antwoord op die innerlijke honger?

Bij een pelgrimage is het primair de wens om een reis te maken die echt van betekenis is. Een reis die voor sommigen in die zin “heilig” is. Een reis met een zinbeleving, zoekend naar begrip, rust, vernieuwing, liefde, vrede,... zoeken naar innerlijke vrede, het besef dat je er mag zijn. In die zin is het hele leven eigenlijk een pelgrimstocht.

Een pelgrimage is de weg van de zoektocht naar iets dat groter is dan ons zelf. Met het verwoorden van die tocht opent Dag Hammerskjöld (1905-1961) – secretaris-generaal van de Verenigde Naties – zijn dagboek Merkstenen (term afkomstig uit de bergen waar alpinisten in een onbekend berggebied op belangrijke knooppunten een hoop stenen neer leggen als markeringen, als wegwijzers) Hammerskjöld beschrijft zijn geestelijke weg als een pelgrimage die voert naar een onbekend land. Zijn levenstocht, beschreven in ‘Merkstenen’ begint met een aanraking:

*Aangeraaakt
Verder word ik gedreven,
een onbekend land binnen.
De grond wordt harder,
de lucht meer prikkelend koud.*

*Aangeraaakt door de wind
vanuit mijn onbekende doel
trillen de snaren
in verwachting.*

*Aldoor vragend
zal ik aangekomen zijn,
waar het leven wegklinkt –
een heldere eenvoudige toon
in de stilte. {Trinité, cursief, rood}*

Zij die het pelgrimspad van Compostella hebben gelopen, zullen je zeggen dat het een tocht was met momenten van afzien, pijn van blaren en vermoeidheid en momenten van eenzaamheid; een tocht van grote (zelf) confrontaties. Ook zullen ze je zeggen dat het ondanks dit alles zeker de moeite waard was: niet alleen vanwege de mooie natuur, de stilte en de vele inspirerende ontmoetingen, maar ook vanwege het op weg zijn naar een bestemming, Santiago de Compostella. Een weg die velen je voor zijn gegaan en nog door velen gevolgd zal worden.

Het “Leven”, als een pelgrimstocht loopt ergens op uit, heeft een doel. Het is niet zomaar een wandeltocht waar je gewoon wat ronddwaalt. Het is de bestemming die het verschil maakt. En die bestemming begint, zoals bij Dag Hammerskjöld, op het moment dat je je laat (aan)raken en je dat laat gebeuren. Maar dit vraagt ook moed: het overwinnen van angsten en twijfel, durven loslaten van oude veiligheden, ook het loslaten van het beeld van God zoals wij dat zelf maken. God is niet ons (denk)project, Hij is de “geheel Andere”, Hij die óns tegemoet komt.

Ook Abraham, stamvader van Joden, Christenen en Moslims ging op weg; zoals geschreven in Genesis 12 vers 1: De Heer zei

tegen Abraham: ‘Trek weg uit je land, verlaat je familie, verlaat ook je naaste verwanten en ga naar het land dat ik je zal wijzen.’ Het begin van een lange reis, een pelgrimage, God’s volk onderweg (ook jij en ik). Niet een tocht van alleen maar mooie natuur maar ook een tocht door de woestijn, de woestijn in ons leven. Als je je durft aan te laten raken dan ben je nooit alleen in die woestijn.

Het woord “woestijn”, in het Hebreeuws “midbar”, hangt samen met het Hebreeuwse woord “dabar”, hetgeen staat voor “woord”. Er is dus een onlosmakelijke relatie tussen “woord” en “woestijn”: juist in de woestijn is het “Woord”; de plek waar het Woord ons tegemoet komt en ons voorgaat.

Wij worden “gedreven” op weg te gaan, naar het onbekende. Een pelgrimstocht van het leven, door groene weiden en dorre woestijnen. Soms zeker en vastberaden, andere momenten twijfelend en schuchter maar met de belofte van Jesaja in ons achterhoofd: De woestijn zal zich verheugen, de dorre vlakke vrolijk zijn, de wildernis zal jubelen en bloeien, als een lelie welig bloeien, jubelen en juichen van vreugde (Jesaja 35:1-2)

bro. Rik Florantius, sj.
Prior.

br Rik

Muzikale noten

Onze Allemanskapel is het kloppende hart van de gemeenschap en een plek waar iedereen samenkomt voor gebed. Niets prijst Gods goedheid zo passend als een mooi gezongen lied ... en er wordt wat afgezongen in onze Allemanskapel! De afgelopen tijd zijn onze nachtegaaltjes echter zo driftig aan het zingen geweest dat de kaften er van af vallen! Dat kan zo niet langer ...

Wij hebben dus hard nieuwe liedboeken nodig, maar dat is een hele investering. Wij schatten de kosten ongeveer op €400,-. Wilt u ons helpen aan nieuwe liedboeken? Zowel tweedehands liedboeken als geldelijke bedragen zijn zeer welkom!

Wilt u hieraan bijdragen of de activiteiten van Oudezijds 100 op een andere manier steunen? Kijk dan op www.oudezijds100.nl/steunons of de facebookpagina van Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100, waar we u op de hoogte houden van lopende en toekomstige projecten. Om het u gemakkelijk te maken, kunt u ook direct via onze website doneren!

Welkom

Welkom

De gemeenschap heeft de afgelopen tijd de volgende bewoners mogen verwelkomen: Maren, Jasper, Tirza, Leticia, Lois, Ryv.

Vieren

Ilja, zoontje van Gerlinde en Jurjen, broertje van Abel is geboren in Amsterdam.
Teodoras Petras, het zoontje van Stepas en Victoria is geboren.

Attentie

Wij moeten ons relatiebestand binnenkort weer bijwerken. Om alles weer op orde te krijgen zullen wij binnenkort telefonisch contact met u opnemen. Wij zullen u dan ook vragen of u liever de digitale nieuwsbrief ontvangt of het Kajuit Nieuws of allebei.

Pelgrims

Voor veel mensen is de zomervakantie een tijd om uit te rusten, op avontuur te gaan en even uit de vaste routine van het dagelijks leven te ontsnappen. Andere mensen maken van de zomer gebruik om op pelgrimage of bedevaart te gaan. Deze eeuwenoude traditie bestaat echter niet alleen in het christendom, ook in andere religies reist men naar bestemmingen van bijzondere betekenis. Maar wat is pelgrimeren in de christelijke betekenis? En op welke manier kun je dat combineren met de zomervakantie?

De bestemming

Een bedevaart is een reis naar een bestemming die een bijzondere plaats inneemt in een bepaalde religie. Zo proberen alle moslims minstens één keer in hun leven de *hadj* te maken, de bedevaart naar Mekka. Joden reizen naar de klagmuur om het verlies van hun tempel, ooit de verblijfplaats van God, te herdenken. Boeddhisten reizen naar verschillende plekken in India en Nepal waar belangrijke gebeurtenissen in het leven van Gautama Boeddha hebben plaatsgevonden en Hindoes maken de Char Dham, een route langs vier heilige plaatsen in het Himalayagebergte. Zelfs heidenen (stonehenge) en atheïsten (walk of wisdom) maken pelgrimages. Daarmee lijkt de bedevaart een universeel menselijk verschijnsel.

Binnen het christendom zijn er door de eeuwen heen vele redenen geweest voor gelovigen om op bedevaart te gaan. Pelgrims gingen op weg in een zoektocht naar God of om een heilige te vereren, maar ook als boetedoening. In de katholieke traditie kon een biechtvader nog steeds een pelgrimage opgeven als penitentie. Tegenwoordig gaan mensen ook om andere reden op bedevaart zoals uit

solidariteit of bezinning. Ook de verschillende vormen van de pelgrimages kunnen zeer uiteenlopen: van de stille tocht door Amsterdam centrum en een reis naar Taizé tot de Kruistochten; het zijn allemaal verschillende uitdrukkingen van hetzelfde fenomeen. In het christendom begonnen de pelgrimages ongeveer in de eerste eeuw na Christus. Deze tochten gingen vaak naar bijzondere plaatsen uit het leven van Jezus, zoals de Bethlehem en Jeruzalem. Nog steeds is de Heilige Grafkerk in Jeruzalem één van de belangrijkste bedevaartbestemmingen in het christendom. Niet alle bedevaartplaatsen bevinden zich echter in het Heilige Land. Ook de bedevaart naar het graf van Petrus in Rome en die van het graf van Jacobus in Santiago de Compostella zijn al eeuwen lang populair onder pelgrims. Tegenwoordig zijn ook Lourdes in Frankrijk en Medjugorje in Bosnië-Herzegovina, waar Mariaverschijningen hebben plaatsgevonden, belangrijke bestemmingen geworden, onder andere door de wonderlijke genezingen die daar hebben plaatsgevonden.

De reis

Toch is niet alleen de bestemming, maar ook de reis zelf van groot belang voor de pelgrim. In de oudheid en de middeleeuwen was een bedevaart vooral een tocht van ontberingen. Niet voor niets kon door de biechtvader een pelgrimage bij wijze van penitentie worden opgelegd. Zelfs voor een rijk man was het geen eenvoudige onderneming. De reis was doorgaans erg gevaarlijk door de constante dreiging van rovers en wilde dieren. Bovendien moest de pelgrim, net als iedereen, tijdens zijn reis voor voedsel en onderdak betalen. Er moest dus een keuze worden gemaakt tussen reizen met geld (een dure onderneming, wat vaak ook

vaak betekende dat de pelgrim een lijfwacht mee moest nemen voor bescherming waardoor het nóg duurder werd) of in armoede, overgeleverd aan de genade van God en de liefdadigheid van zijn medemens. De pelgrimage kon op die manier een levensveranderende ervaring worden, mits de pelgrim oprecht was in zijn verlangen naar vergeving of zijn zoektocht naar God.

Voor de moderne pelgrim bestaat er nog steeds een soortgelijk probleem. Wie wel eens de weg naar Santiago de Compostella heeft gelopen weet dat, om een aflaat te krijgen, er ten minste honderd kilometer moet worden gelopen. Precies op die afstand ligt het plaatsje

Sarria en hier ziet men dan ook regelmatig touring bussen vol mensen uitstappen die, inclusief rolkoffer, de laatste honderd kilometer te voet af leggen. Zijn zulke mensen pelgrims of toeristen? Natuurlijk kun je een bedevaart maken met een dikke portemonnee, onderweg in dure hotels slapen en bij regen of lastige of stukken de taxi nemen, maar in welk opzicht is dat nog werkelijk een bedevaart? Eigenlijk is dat het niet. Maar moeten we dan helemaal zonder geld en wars van enig comfort de reis maken? Dat is waarschijnlijk ook niet de vakantie waar u op zat te hopen.

Toch is er een middenweg, bijvoorbeeld door geen muziek of afleiding mee te nemen, maar te kijken en luisteren naar de dingen om je heen. Aandacht te geven aan mensen die je onderweg ontmoet, door te slapen in de municipals met andere pelgrims of door je dag te beginnen met een gebed, al is het maar heel kort.

Een metafoor

In 2014 gaf paus Franciscus een toespraak op het Sint Pietersplein in Rome waarin hij zei dat de Kerk geen statische werkelijkheid is, maar dat we haar moeten zien als een pelgrim op weg naar het hemelse koninkrijk. De pelgrim is op deze manier een symbool of metafoor die een diepere werkelijkheid van de Kerk als gemeenschap moet uitdrukken. Tegelijkertijd is het meer dan een metafoor, omdat in de christelijke wereldbeschouwing het leven (in de letterlijke zin van de betekenis) een pelgrimage is naar het hemelse koninkrijk. Ons geloof leert ons dat we moeten onthechten omdat het wereldlijke bestaan van tijdelijke aard is. Wanneer we het leven door deze bril bekijken verandert de materiële wereld, met al haar aardse zorgen en bekommernissen, in een decor gedurende de reis aan ons voorbij trekt en zijn alle mensen die wij in ons leven tegen-

komen medereizigers op weg naar dezelfde bestemming. Op Oudezijds 100 is deze werkelijkheid misschien nog wel duidelijker voelbaar dan elders in Nederland. Hoeveel mensen zijn hier op hun reis door het leven wel niet terecht gekomen en in de herberg van 100 verbleven? Allemaal zijn ze er via een andere route gekomen en voor de één was die route zwaarder dan voor de ander. Sommigen blijven lang, anderen weer kort. Wat ziet u als u naar de ander kijkt als pelgrim? De één moet onderweg misschien nood lijden, terwijl de ander meer met zich meedraagt dan hij of zij aan kan. De één staat misschien al jaren stil, terwijl de ander zo snel beweegt dat het bijna niet bij te houden is. We reizen allemaal op onze eigen manier en nemen de route die ons het beste lijkt. Tegelijkertijd weten we dat Jezus zei dat het hemelse koninkrijk in ons midden is (Lukas 17:21) en de reis waar we hierover praten betreft dan ook een innerlijke pelgrimage. De maanden augustus en september komen veelal met uitstekend wandelweer. Dus of u nu van plan bent om naar een heilige plaats te reizen of liever de innerlijke pelgrimage verkiest, we hopen u snel weer tegen te komen op Oudezijds 100. Wie weet kunnen we elkaar dan begroeten als pelgrim.

Column Kruispost

Vicieuze cirkel

Begin dit jaar ontmoette ik hem voor het eerst, laat ik hem Babu noemen.

Babu is door onze arts doorverwezen naar het ziekenhuis in verband met acute medische klachten. Normaal gesproken is er een regeling voor 'illegalen' die noodzakelijke medische kosten vergoed. Echter kregen we bericht van het ziekenhuis dat dit niet gold voor deze meneer. Zo komt Babu bij ons maatschappelijk werk terecht.

Babu woont al 20 jaar in Nederland, hij is gevlucht uit zijn land waar op dat moment oorlog heerste. Zijn beide ouders heeft hij verloren en zijn oma heeft hem geholpen zodat hij kon vluchten.

Na aankomst in Nederland doet hij een aanvraag voor asiel en dit verzoek wordt ingewilligd, Babu krijgt een verblijfsvergunning. Eerst voor vijf jaar, na vijf jaar krijgt hij een vergunning voor onbepaalde tijd.

Babu heeft het 'goed' voor elkaar, hij heeft al snel een klein baantje en mag het huis huren van een kennis die naar het buitenland vertrekt. Dat is echter onderhuur en dat mag niet. De woningbouw krijgt er lucht van, de officiële huurder van de woning krijgt een fikse boete en is zijn woning kwijt. Daarmee staat Babu ook buiten. Hij komt op straat, zwerft, slaapt bij kennissen en vrienden maar kan zich nergens inschrijven. Op het moment dat hij zijn baantje ook nog kwijt raakt klopt hij bij de gemeente aan; hij krijgt een postadres en vraagt een uitkering aan. Maar nog voor de aanvraag is afgerond wordt hem opnieuw een baan aangeboden en hij grijpt deze kans met beide handen aan. Babu wil vooruit in het leven. Had hij dat maar niet gedaan want bij de gemeente Amsterdam krijg je geen

postadres als je niet ook een uitkering van hen ontvangt. Dus zijn postadres werd afgesloten. Ook wordt hij uitgeschreven bij de gemeente. Want ja, zonder adres kun je niet ingeschreven staan. De tijd verstrijkt, Babu werkt, vindt onderdak bij vrienden, kennissen en af en toe een paar nachten in een maatschappelijke opvang. Maar hij staat nog niet geregistreerd bij de gemeente.

Na een x aantal jaren moet het pasje van zijn verblijfsvergunning vervangen worden. De IND stuurt de post naar het laatst bekende adres: het gemeenteadres. Daar komt Babu al tijden niet meer omdat hij daar geen postadres meer heeft. Hij heeft dus geen idee hoe of wat en gaat niet naar de IND om zijn pasje te vervangen. Ondertussen lopen zijn schulden op, raakt hij zijn verzekering kwijt en op een zeker moment ook zijn baan. Dat speelt ongeveer eind 2014.

Babu zoekt onderdak bij de maatschappelijke opvang, daar komt hij er achter dat zijn pasje niet meer geldig is. Hij gaat langs bij de IND en vraagt of hij zijn pasje mag vervangen. In eerste instantie lijkt dat te kunnen, hij moet wachten tot hij een uitnodiging ontvangt. Babu geeft aan geen postadres te hebben, de medewerker noteert zijn nummer en zegt dat hij gebeld zal worden. Babu wordt echter niet gebeld. Hij heeft geen idee wat te doen en leeft gewoon verder.

Dan is het eind 2018 en moet hij, zonder verzekering, naar het ziekenhuis. Zo begint het balletje te rollen. Als ik, na twee afspraken met Babu, duidelijk heb hoe het allemaal zit besluit ik de IND te bellen. Degene die ik aan de telefoon heb bekijkt in het systeem de gegevens en mompelt iets van: "dat ziet er niet goed uit". Ik vraag hem wat er is maar hij geeft aan geen uitspraak te mogen doen over iets wat nog niet

officieel is. Een week later besluit ik het weer te proberen, je weet maar nooit. Dit keer een dame aan de telefoon. Ze begrijpt de situatie en gaat navraag doen. Ze vertelt dat er in 2015 al een voornemen was tot intrekking van de verblijfsvergunning omdat meneer niet meer stond ingeschreven. Voor het gemak gaan ze er dan vanuit dat meneer in het buitenland verblijft, want als je hier woont moet je ook staan ingeschreven, en als je niet staat ingeschreven woon je hier niet ... toch?! Ze vertelt ook dat eind vorige week de beslissing officieel is gemaakt en dat Babu dus geen verblijfsvergunning meer heeft. Als ik haar vraag hoe dit kan zonder dat Babu daar iets van weet vertelt ze: "We hebben meerdere malen post verzonden naar het laatst bekende adres" (waarvan ze in 2015 al hadden vernomen dat dhr. niet meer stond ingeschreven)

Ik vraag om de naam van degene die het besluit genomen heeft en neem contact met hem op. Ik vraag hem hoe dit kan, leg uit hoe de vork in de steel zit en vertel dat ik het jammer vind dat dit zo is gelopen. De mede-werker lijkt onverbiddelijk. Zonder inschrijfadres geen vervanging van het pasje en zonder inschrijfadres ben je in het buitenland dus heb je geen verblijfsvergunning nodig, dus kan deze worden ingetrokken. Ik leg hem uit dat we echt ons best hebben gedaan voor een inschrijfadres maar dat dit sowieso niet gaat lukken zonder geldig identiteitsbewijs ... En dat Babu al die tijd hier is geweest en niet in het buitenland. Niet erg toeschietelijk vertelt de medewerker mij dat we schriftelijk bezwaar kunnen maken tegen het besluit, maar dan moet Babu wel met bewijzen komen dat hij hier ook daadwerkelijk was. Ik heb er een hard hoofd in maar toch schrijf ik een brief waarin ik vraag om herziening van het besluit en Babu zoekt naar bewijzen om aan te tonen dat hij hier was. Hij vindt oude loonstroken, een

oude boete, een medicijndoosje met label van Amsterdamse apotheek etc. We sturen alles mee. Ook vraag ik een eventueel antwoord te sturen naar de Kruispost en niet naar een oud adres.

Na vier weken wachten ontvangen we antwoord: Babu mag langskomen op het kantoor in Zwolle om zijn verhaal toe te lichten. Ik ben verbaasd en blij, dit is een kans en ik beloof dat ik met hem mee zal gaan om hem te helpen. Terwijl ik dit schrijf bedenk ik dat ik over minder dan 12 uurtjes met hem bij de IND zal zitten. Ik hoop echt dat dit gaat lukken. Het kan toch niet waar zijn dat er uit deze vicieuze cirkel geen ontsnappen mogelijk is? Ergens moet iemand over zijn hart strijken. Hopelijk is dat de IND morgen ...

Petra Rozendaal
Maatschappelijk werkster Kruispost

Kroniek

Pelgrims in Frankrijk

Pasen vierden wij dit jaar in Frankrijk, in het huis van br. Rik en zr. Lyke. Op witte donderdag vertrokken wij vanuit Oudezijds 100, wij hadden 1000 kilometer te rijden. Uiteindelijk kwamen wij na 11 uur reizen en 200 kilometer extra op de teller aan. Na de lange rit waren wij allen moe maar wat was het fijn aankomen. Allen onder de indruk van het prachtige huis, genoten wij van het warme haardvuur, Franse kaasjes en heerlijke soep. Al snel vertrok iedereen naar bed, uitgeput maar voldaan.

De volgende ochtend was het prettig wakker worden, vogeltjes die fluiten, zonlicht en de geur van koffie. Iedereen was weer

bijgekomen en wij genoten allemaal van het ontbijt in de frisse buitenlucht. Dat is wel even wat anders dan de dagelijkse ontbijtjes in de refter.

Bij aankomst zagen wij al een mooie tent op het terrein staan, dit bleek de pelgrimage kapel te zijn. Speciaal opgezet voor onze dagen in Frankrijk. Na het ontbijt luidde de bel, tijd om naar kapel te gaan. Het was de ochtend van Goede Vrijdag, tijd om bij deze speciale dag stil te staan. Het was een hele knusse, bijzondere manier van samen vieren. Met de voeten in het gras, ochtend zon op de bol, kaars aan, zingend en biddend.

Het was tijdens kapel al snel duidelijk dat de kinderen niet konden wachten om buiten te gaan ontdekken. Ze kropen al snel de kapel

uit om rond te rennen. De hele dag waren ze buiten, de trampoline werd al snel ontdekt. Uren lang is er op de trampoline gesprongen, niet allen door de kinderen trouwens.

De dagen werden gevuld met een uitstap naar het dorp vlakbij. Bezoek aan een landhuis, dat eindigde in een mooie wandeling, bezoek aan een stad en natuurlijk aan de lokale supermarkt. Naast de toeristische uitstapjes hebben wij ook meerdere inspirerende plekken in de omgeving bezocht.

Op de avond van Goede Vrijdag zijn wij naar Taizé geweest, voor velen van ons was dit het eerste bezoek aan Taizé. De liederen kennen wij allen maar om een dienst in Taizé zelf mee te maken, was een unieke ervaring. Het kostte even om een zit plek te vinden, we zaten ook allemaal verdeeld omdat het al zo vol was, toen wij aankwamen.

De dienst was voor mij indrukwekkend, zoveel gelovigen, voornamelijk jongeren, bij elkaar. De gebeden en lezingen in verschillende talen en de liederen. Zorgden voor een inspirerende Goede Vrijdag viering.

Iedere avond werd er lang nagetafeld, om daarna door te schuiven naar het kampvuur. Het was prachtig weer, dus er kon lang buiten gezeten worden. Kampvuur verhalen konden natuurlijk niet ontbreken, voornamelijk br. Rik was helemaal in zijn element en vertelde de mooiste verhalen.

Paasmorgen werd gestart met een traditioneel Paasontbijt, daarna vertrokken wij naar een basiliek in de buurt. De basiliek was vol, de dienst was natuurlijk in het Frans, waar ik zelf weinig van versta. Maar mijn ervaring is, dat zolang je het ritme van de katholieke mis kent, je het waar dan ook kan volgen. Zo ook hier.

De volgende ochtend werden de Paaskaarsen van Oudezijs 100 en Maria ter Claesze door br. Rik ingewijd. Wij stonden

buiten de kapel, in een kring om het vuur heen. Zelfs de kinderen konden niet afgeleid worden door de trampoline, zo bijzondere viering was het.

De dagen in Frankrijk waren bijzonder, prachtig, inspirerend en verbindend. We hebben gelachen, gepraat, gezongen, gegeten en gebeden. In de tuin gelegen, andere gemeenschappen leren kennen en elkaar beter leren kennen. Vol mooie ervaringen gingen wij weer op weg naar Amsterdam, met weer een mooie omweg van ruim 200 kilometer, kwamen wij aan bij Oudezijs 100. Moe van de reis maar voldaan door de mooie dagen samen.

Merel Knipping

Vanuit Maria ter Claesze

Pelgrim in de nacht

Een mysterieus verhaal.

Het zal ongeveer een jaar geleden zijn toen wij op een goede morgen onze “Maria-kapel” binnen kwamen, om ons heen keken en dachten: maar hier is vannacht iemand binnen geweest. De banken waren verschoven, sommige kaarsen hadden gebrand ...

Enkele dagen later zei mijn vrouw: er is vannacht weer iemand langs gekomen; om een uur of vier werd ik wakker van een auto die voor het huis stopte. Een portier werd dichtgegooid. Weer iets van een kwartier later, hoorde ik nogmaals een portier dichtslaan en reed de auto weg.

Sedertdien gebeurde het zo nu en dan dat dit nachtelijk bezoek zich herhaald. Tot

op de dag van vandaag. En vanmorgen vond ik in het collectEDOOSJE van onze “Aafke de Jong-school”, de door onze Afrikaanse “pleeg-zoon” Charles, gestichte school in Kishenyi” (Oeganda), zomaar 3 Euro’s bestemd voor “die school in Afrika”.

Een mysterieus verhaal over een ons onbekende, nachtelijke bezoeker van de kapel. Meer weten we niet. Maar dat is eigenlijk ook overbodig, dat gaat ons niets aan. Je kunt alleen maar vermoeden dat het geld is achter gelaten door iemand die op zijn nachtelijke omzwerving ooit de “Mariakapel” heeft ontdekt als een mogelijk doel voor een pelgrimage naar een plek van stilte en rust. Wellicht om daar in gesprek te komen met Iemand die wil luisteren en hopelijk ook zal antwoorden. Sporen van een onbekende pelgrim in de nacht ...Hij of zij mag gerust onbekend blijven.

In het grote boek dat wij plegen te gebruiken als een reisgids op onze eigen pelgrimstocht wordt ons het verhaal verteld van een andere nachtelijke reiziger, die evenmin door andere mensen gezien wilde worden. In de duisternis van de nacht vond hij zijn weg naar het platte dak van een oosters huis, waar inderdaad Iemand op hem bleek te wachten. De pelgrim uit dat verhaal luisterde lang naar de mysterieuze woorden die hem werden toegereikt en die hij niet begreep. Woorden over de mogelijkheid van een nieuw bestaan, dat nog steeds wordt aangeboden, aan jong en oud.

Heten u en ik soms ook Nicodemus? (Ev. Joh.4)

fr Rolf

OUDE ZIJDS 100

Communitaire Gemeenschap Oudezijds 100
Oudezijds Achterburgwal 100
1012 DS Amsterdam
020 6266634
info@oudezijds100.nl
www.oudezijds100.nl

Voor giften:
Stichting Vrienden van Oudezijds 100
ING 56295
IBAN NL80INGB 0000056295
BIC INGBNL2A